

bröllopstal.se

Kära allihop –
och framför allt, Sofia och Adam.

Jag är Sofias mamma, vilket betyder att jag har haft den stora förmånen att se dig, Sofia, gå från att vara en envis liten projektledare i overall till att vara en varm, driftig och orimligt ordningsam vuxen.

Det mesta har varit färgkoordinerat längs vägen.

Till och med dina legobitar.

Och så plötsligt, en regnig söndag, kom du hem efter en “spontan fika”.

Tinder, sa du.

Kaffe, sa du.

Inget märkvärdigt.

Två timmar senare skickade du en bild på dina skosulor som var dyngsura – och ett sms som lät lugnt, men jag kunde höra det där lilla leendet: “Han heter Adam. Han är rolig.”

Det visade sig snabbt att “rolig” innebar spontan, kreativ och märkligt lösningsorienterad.

Särskilt när något saknas, läcker, eller har tre skruvar över.

Kort sagt: en idealisk motvikt till en dotter som planerar semestern i färgkodade Excelark och märker upp kryddburar.

På latin.

Jag minns första gången jag träffade dig, Adam.

Du kom hem till oss med blommor i ena handen och en cykelhjälm i den andra, för det regnade fortfarande.

Du torkade hjälmen med större noggrannhet än man väntar sig av en gäst – och ställde den fint på skohyllan.

Sofia log för sig själv.

Jag tänkte: "Här är en man som kan respektera ett system."

Skapa ditt eget personliga tar på bröllopsai.se

Sen gick åren.

Första lägenheten i Majorna 2019 - med fönster som inte alltid ville vara stängda och en granne som spelade dragspel klockan sex på morgonen.

Ni gjorde den där lilla tvåan till ert första gemensamma universum.

Sofia satte upp hyllplan och ordnade smart förvaring.

Adam hittade ett sätt att få in en projektor "utan att borra för mycket".

Ni kompromissade.

Det är kärlek, mina vänner.

2020 kom Signe.

En hund med tydliga åsikter och en egen uppfattning om vems sida av sängen som egentligen är hennes.

Jag minns när ni sa: "Vi ska bara låta henne sova i sin korg i början."

Det höll i... ja, ungefär lika länge som ett löfte gör när det tittar på en valps ögon.

2022 blev det sommarstugan i Roslagen.

Ett ställe där ni har slipat, målat, renoverat och någon gång konstaterat att vattenpass är bra - men att brädor också har personlighet.

Sofia, du skrev inköpslista.

Adam, du kom hem med en extra stege "för att det kändes rätt".

Tillsammans gjorde ni ett hem där det luktar nybakat bröd, nysågat trä och lite linoljefärg - och där jag sett er sitta på farstutrappan, lera på skorna, trötta och nöjda.

Lyckan syns ofta i detaljerna.

Och i år, 2024, förlovningen på Åreskutan.

Jag vet att ni hade planerat en vanlig tur - eller ja, du hade planerat, Sofia - medan Adam påstod att ni bara skulle "ta det som det kommer".

Det visade sig innebära ett knä i gruset, en ring som blänkte, och två leenden som fortfarande inte gått ur.

När du ringde mig efteråt, Sofia, hade du den där rösten som låter som

morgonsol.

Skapa ditt eget personliga tal på brollopstal.se

Du sa bara: "Mamma, han frågade. Jag sa ja."

Jag hörde vinden i luren.

Och tystnaden efteråt sa allt.

Ni två, ni är så olika på de bästa möjliga sätten.

Sofia, du sätter kompassriktningen.

Adam, du hittar genvägarna när vägen tar slut.

Sofia, du skapar struktur så att allt får plats.

Adam, du skapar utrymme så att idéerna får luft.

Det är ingen kliché att säga att det klickar - jag har sett det i vardagen.

I hur ni stannar bilen för att köpa körsbärstomater vid en landsvägsbod.

I hur ni spelar padel och låter den andra glänsa när dagen behöver det.

I hur ni gör hemmagjord pizza - halva med basilika pryddigt lagd blad för blad, halva med lite mer... fri tolkning och chili.

Och i hur ni avslutar dagen med en film under samma filt, Signe som en varm hög mellan er.

Apropå utflykter: vi måste prata om Dalarna.

Eran stora camping-helg, packningen var minutiös.

Tält, stormkök, bestick, plåster, pannlampa - allt avböckat.

Ni kom fram i skymningen, hittade en perfekt liten plats, började sätta upp tältet - och upptäckte att en detalj saknades.

En enda liten tältpinne.

Eller som Adam uttryckte det: "Det här är en kreativ möjlighet."

Jag vet inte vad ni till slut använde - en grillpinne? Ett hårt grässtrå? Hopp och vilja?

Men jag vet att ni sov där.

Och att ni skrattade åt det dagen efter.

Det är ett bra test för livet tillsammans: när något fattas, kan du lösa det med humor, fantasi och en extrapinne du inte visste att du hade?

Ni kan det.

Sofia, du är varm på ett sätt som smittar av sig.

Du är den som ser vem som saknar en stol vid bordet och hämtar en till utan att göra en stor sak av det.

Du är driftig – du gör inte listor för att kontrollera världen, du gör dem för att skapa ro att leva i den.

Och ordningsam, ja – men aldrig stel.

Du lämnar alltid plats för skratt.

Adam, du är den där människan som inte fastnar vid problemet utan går rakt på lösningen.

Du har en kreativitet som inte handlar om stora ord, utan om små, smarta handlingar.

Du lyfter stämningen.

Du får vardagen att svänga.

Och du har det viktigaste av allt: blicken du ger min dotter när hon pratar.

Den säger att du lyssnar.

Och att du väljer henne, varje dag.

Till er båda vill jag säga något som jag lärt mig av människor som varit gifta länge:

Det är inte de stora gesterna som bär allt.

Det är de små, upprepade.

Handen på ryggen när man går över gatan.

Att fylla på den andras kaffekopp utan att fråga.

Att skratta åt samma historia för femte gången.

Och att ge varandra lugn när stormen går genom veckan.

Nu vill jag också passa på att tacka familj och vänner som rest långt för att vara här.

Till er från Norrland – tack för att ni tog med er generositeten, värmen och tålmodet att köra genom halva landet.

Och till er från Skåne – tack för att ni kom med ert ljus, er klurighet och den där skärpan som alltid gör samtalen lite roligare.

Ni är delarna som gör att helheten känns komplett ikväll.

Och innan vi fortsätter festen vill jag be om en extra stor applåd för kvällens hemliga hjältar:

Sofias morföräldrar, som firar 60 år som gifta.

Sextio år!

Det är en tidslinje av vardagar, söndagsstekar, kompromisser och kramar i hallen.

Ni visar vägen, utan att säga så mycket.

Tack.

Sofia och Adam –

må ert liv tillsammans vara som era bästa roadtrips i Sverige:

med en klar riktning, en öppen karta, utrymme för omvägar, och alltid plats för ett oväntat stopp som visar sig bli dagens höjdpunkt.

Må sommarstugan fortsätta vara er träningsarena i tålmod och samarbete, där målarfläckar blir minnen och trösklar blir varma att kliva över.

Må padelplanen lära er när man smashar och när man bara lägger över bollen snällt.

Och må filmkvällarna påminna er om att den största lyxen ofta är en pizza i ugn och någon att luta sig mot.

Jag är stolt över dig, Sofia.

Jag litar på dig, Adam.

Och jag är glad – djupt, stilla glad – över att ni har valt varandra.

Kära gäster –

får jag be er att resa er,

höja glasen,

och skåla för Sofia och Adam:

för skrattet som håller, för kärleken som arbetar i det tysta, och för livet som blir dubbelt så rikt när man delar det.

Skål!

Detta tal skapades med brillopstal.se. Svara på några frågor och generera ditt eget personliga tal nu på brillopstal.se.

Skapa ditt eget personliga tal på brollopstal.se